

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD
REPUBLIKE SRPSKE
BANJALUKA
80 0 P 067745 17 Rev
Banja Luka, 18.10.2018. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija Biljane Tomić, kao predsjednika vijeća, Darka Osmića i Tanje Bundalo, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Z. R., sina D. iz B., i I. K., kćeri Lj. iz B. oboje zastupani po punomoćniku M. R., advokatu iz B., protiv tužene N. I., kćeri V. iz B., zastupane po punomoćniku V. S., advokatu iz B., radi iseljenja – predaje u posjed nekretnina i neosnovanog bogaćenja, v.p.s. 35.000,00 KM, te u pravnoj stvari protivtužioca N. I., kćeri V. iz B., zastupane po punomoćniku V. S., advokatu iz B., protiv protivtuženih Z. R., sina D. i I. K., kćeri Lj., zastupanih po punomoćniku M. R., advokatu iz B., radi utvrđenja, odlučujući o reviziji tužitelja-protivtuženih izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Bijeljini 80 0 P 067745 16 Gž od 30.6.2017. godine, na sjednici održanoj dana 18.10.2018. godine, donio je

PRESUDU

Revizija se odbija.

Odbija se zahtjev tužene – protivtužiteljice za naknadu troškova odgovora na reviziju.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom Osnovnog suda u Bijeljini 80 0 P 067745 15 P od 09.12.2015. godine odbijen je tužbeni zahtjev koji glasi:

„Tužena I. N. iz B., dužna je tužiocima, kao solidarnim povjeriocima, predati u posjed, oslobođen od lica i stvari, dvosoban stan površine 55 m², koji se nalazi u stambeno-poslovnom objektu sagrađenom u B., na ... spratu, stan br...., koja nekretnina je označena kao k.č.br. ... i uknjižen u zk.ul.br.... i... k.o. B., odnosno iseliti se iz istog, a sve to u roku od 30 dana po pravosnažnosti ove presude pod prijetnjom mjera prinudnog izvršenja.

Tuženi je dužan tužiocima, po osnovu neosnovanog obogaćenja, kao solidarnim povjeriocima, isplatiti iznos od 24.000,00 KM zajedno sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom koja će se računati od dana podnošenja ove tužbe pa do konačne isplate u roku od 30 dana po pravosnažnosti ove presude, pod prijetnjom mjera prinudnog izvršenja.

Tuženi je dužan tužiocima kao solidarnim povjeriocima nadoknaditi troškove ovog parničnog postupka u iznosu od KM a sve u roku od 30 dana po pravosnažnosti ove presude, pod prijetnjom mjera prinudnog izvršenja.“

Usvojen je protivtužbeni zahtjev te utvrđeno da je tužena – protivtužilac I. N. stekla pravni osnov za sticanje prava svojine i posjeda na stanu sagrađenom na k.č. ... zv. „...“ upisana u zk uložak br. ... k.o. B., a koji stan je kao etažni dio upisan u k.č. ..., upisan u etažni uložak broj... k.o. B., što u naravi predstavlja dvosoban stan površine ..., br. ..., na ... spratu, oznake etažnog dijela ...stambeno poslovnog objekta sagrađenog u B., a koje nekretnine su po katastarskoj evidenciji označene kao k.č. br. ... upisana u A list, lista nepokretnosti br. ...k.o. B. 1 i k.č. br. ...upisana u A 1 lista nepokretnosti br. ..., a što su tužioci - protivtuženi Z.R., sin D. i K. I., kći Lj. dužni priznati, te trpjeti da se tužena – protivtužilac I. N. kći V. na navedenim nekretninama upiše kao suvlasnik sa udjelom od 60/3930 u etažnom zk ulošku br. ... k.o. B., odnosno sa udjelom od 19/1253 u osnovnom zk ulošku br....k.o. B., a u katastarskom operatu kao suposjednik sa udjelom od 19/1253 na nekretninama upisanim u A list lista nepokretnosti br. ... k.o. B., odnosno udjelom od 60/3930 na nekretninama upisanim u A 1 list lista nepokretnosti broj ... k.o. B., te se obavezuju tužioci, protivtuženi Z.R., sin D. i K. I., kći Lj.da tuženoj – protivtužilji I. N., kćeri V.nadoknade troškove ovog postupka u iznosu od 4.760,00 KM, a sve u roku od 30 dana od dana donošenja ove presude, pod prijetnjom mjera izvršenja.”

Drugostepenom presudom Okružnog suda u Bijeljini 80 0 P 067745 16 Gž od 30.6.2017. godine žalba tužitelja – protivtuženih je odbijena i prvostepena presuda potvrđena.

Odbijen je zahtjev tužene – protivtužiteljice za naknadu troškova žalbenog postupka.

Blagovremenom revizijom drugostepenu presudu pobijaju tužitelji – protivtuženi (u daljem tekstu: tužitelji) zbog povreda odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se revizija usvoji i pobijana presuda preinači tako da se udovolji tužbenom zahtjevu, ili da se revizija usvoji, pobijana presuda ukine i predmet vrati drugostepenom sudu na ponovno suđenje.

U odgovoru na reviziju tužena – protivtužiteljica (u daljem tekstu: tužena) osporava sve navode revizije uz prijedlog da se revizija odbije.

Revizija nije osnovana.

Predmet odlučivanja u ovom parničnom postupku je zahtjev tužitelja kojim su tražili da im tužena kao solidarnim povjeriocima preda u posjed stan oslobođen od lica i stvari поближе označen u izreci prvostepene odluke kao i da im po osnovu neosnovanog bogaćenja kao solidarnim povjeriocima isplati iznos od 24.000,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom od dana podnošenja tužbe pa do konačne isplate.

Predmet odlučivanja je i protivtužbeni zahtjev tužene kojim traži da se utvrdi da je ona održajem stekla pravo svojine i posjeda na predmetnom stanu, te da tužioci to priznaju i dozvole da se ona upiše kao vlasnik i posjednik istoga stana.

Odlučujući o ovako postavljenim tužbenom i protivtužbenom zahtjevu, prvostepeni sud je utvrdio: da su predmet spora nekretnine identifikovane po vještaku geodetske struke S. M. i to dvosoban stan površine 60 m², koji se nalazi na...spratu stambeno-poslovne zgrade, stan br. ..., označen kao etažni dio ..., a koja je zgrada

sagrađena na katastarskoj parceli br. ... upisanoj u listu nepokretnosti br.... k.o. B. i zk.ul.br. ... k.o. B. i u etažnim zk. ul. br....k.o. B. i ta stambeno-poslovna zgrada ima ukupnu površinu od 525 m², a dvorište na kome je sagrađena poslovno-stambena zgrada ima površinu od 728 m², te su tužioci upisani kao suposjednici nekretnina u list nepokretnosti ...sa dijelom od po ½, i kao suvlasnici istih nekretnina u z.k. ulošcima broj ... i ... k.o. B., sa dijelom od po ½; da se nesporno tužena nalazi u posjedu tog spornog stana, a da je sporno ko je vlasnik predmetnog stana, pa samim tim i ko ima pravo na posjed istog; da iz ugovora o zajedničkoj izgradnji stambeno-poslovnog objekta u B. koji je zaključen dana 06.08.2002.godine između tužioca Z. R. i R. V., ovjeren kod Osnovnog suda u Bijeljini pod brojem ovjere 6869/2002 dana 04.09.2002. godine i ugovora o zajedničkoj izgradnji stambeno-poslovnog objekta zaključenog između tužilje I. K., M.Đ. i R. V., a koji je ovjeren kod istog suda pod brojem ovjere 7025/2002 dana 11.09.2002. godine proizilazi da su tužioci kao investitori unijeli svoje nekretnine i to tužilac Z. R. katastarsku parcelu ... upisanu u k.k. ul.br. ...k.o. B., a tužilja I. K.ć katastarsku parcelu... upisanu u k.k. ul.br. ... k.o. B., a R. V. i M. Đ. su se obavezali da na tim katastarskim parcelama sagrađe stambeno-poslovnu zgradu sa gabaritima 25,00 x 20,00 m, koja se sastoji od podruma, prizemlja, dva sprata i potkrovlja i to isključivo svojim sredstvima i da su se R.V. i M. Đ. obavezali da nakon što svojim sredstvima izgrade pomenutu stambeno-poslovnu zgradu tužiocima kao naknadu za zemljište koje su oni unijeli u zajedničku izgradnju predaju u vlasništvo dio sagrađenog prostora i to tužiocu Z. R. poslovni prostor površine 20 m² i stambeni prostor na svakoj etaži, odnosno ukupno 140 m² stambenog prostora i jednu garažu i da tužilji I. K. po završetku izgradnje predaju jedan četvorosoban stan ukupne površine 125 m² kao i da R. V. i M. Đ. imaju pravo da raspoložu preostalim sagrađenim poslovnim i stambenim prostorima; da su R.V. i M. Đ. kao suinvestitori, koji su svojim sredstvima gradili pomenutu stambeno-poslovnu zgradu postigli sporazum o diobi stambeno-poslovnog prostora koji je ovjeren kod Osnovnog suda u Bijeljini pod brojem 7190/2002 dana 20.09.2002. godine, kojim su uredili međusobne odnose, prava i obaveze i učešće u diobi zajednički izgrađenog stambeno-poslovnog objekta i to tako što će po završenoj izgradnji M.Đ. da pripadne 40 m² podrumskog prostora i po 20% neto izgrađenog stambeno-poslovnog prostora na svakoj etaži, s tim što je M. Đ. preuzeo obavezu da podmiri sve obaveze prema saugovoračima I. K. i Z. R., a ugovoreno je da sav preostali izgrađeni podrumski, poslovni i stambeni prostor pripadne suinvestitoru R. V.; da je nakon zaključenja pomenutih ugovora na predmetnoj parceli ... k.o. B. i sagrađena stambeno-poslovna zgrada; da je tužena kao kupac sa d.o.o B. kao prodavcem zaključila ugovor o kupoprodaji dana godine kojim je kupila predmetni stan čija je kupoprodajna cijena 55.000,00 KM koju se kupoprodajnu cijenu tužena obavezala izmiriti u cjelosti na dan potpisivanja ugovora i da je radove na izgradnji zgrade u kojoj je predmetni stan izvodilo preduzeće d.o.o. B. B. i da je svjedok R. V. potvrdio da je on u vrijeme gradnje predmetno poslovno-stambene zgrade bio osnivač preduzeća d.o.o. B. B. i izjavio da je svom ocu J. V. dao punomoć da on u njegovo ime i u ime preduzeća d.o.o. B. B. može da ugovara izgradnju stambeno-poslovnih zgrada i prodaju stanova u tim sagrađenim stambeno-poslovnim objektima i da je ovo preduzeće bilo stvarni suinvestitor u izgradnji zgrade u kojoj se nalazi sporni stan, jer to proizilazi iz iskaza svjedoka R. V., iskaza tužene i kao i činjenice da iz naloga blagajni koji se nalaze u spisu proizilazi da je d.o.o. B. B. plaćao tuženoj zakupninu u iznosu od po 350,00 KM mjesečno u toku 2004. godine iz razloga što nije u ugovorenom roku do.... godine predao stan tuženoj u posjed; da je iz iskaza svjedoka L. P., S. D. i M. Š. utvrđeno da je oko 50 stanova u navedenoj stambeno-poslovnoj zgradi prodato trećim licima, a da

su i tužioci na ime svog učešća u gradnji predmetne stambeno-poslovne zgrade dobili po jedan stan u toj stambeno-poslovnoj zgradi i to tužilac Z. je dobio jedan stan površine 72,00 m², a da je tužilja I. K. u toj zgradi dobila stan površine 56,00 m²; da se tužilac Z. R. zajedno sa investitorom M. Đ. obraćao tuženoj sa zahtjevom da mu ona proda taj stan čime je indirektno priznao da je ovaj stan vlasništvo tužene, a da tužioci nisu tražili predaju ostalih 50 stanova u istoj zgradi na kojima se takođe vode kao suvlasnici i suposjednici; da je tužena ušla u posjed spornog stana u aprilu ili maju 2005. godine i da je niko nije ometao u posjedu istog kao ni ostale kupce stanova u istoj zgradi.

Imajući u vidu ovako utvrđeno činjenično stanje, prvostepeni sud zaključuje da tužioci nisu suvlasnici predmetnog stana bez obzira što su upisani kao suvlasnici i suposjednici jer to proizilazi iz dva navedena ugovora o zajedničkoj gradnji po kojima je tužiocima pripao samo dio površine od 140 m² odnosno 125 m² u stanovima, a da su ostatak stanova imali pravo da prodaju suinvestitori R. V. i M. Đ. i da je tužena kupila stan od stvarnog suinvestitora i u njega se uselila te vršila određene građevinske radove i za isti isplatila kupoprodajnu cijenu, te isti nesmetano posjedovala više od 10 godina pa da je na osnovu člana 58. stav 1. Zakona o stvarnim pravima („Službeni glasnik Republike Srpske“, br. 124/08, 58/09 i 95/11- u daljem tekstu Zakon o stvarnim pravima) kao savjestan i zakonit posjednik stekla pravo svojine na spornom stanu, pa da je stoga tužbeni zahtjev za predaju u posjed stana koji tužioci zasnivaju na članu 126. stav 1. i 127. stav 1. istog zakona neosnovan. Preostali dio tužbenog zahtjeva, kojim su tužioci tražili da se obaveže tužena da im po osnovu neosnovanog bogaćenja, zbog korišćenja predmetnog stana u proteklih 10 godina i nemogućnosti izdavanja u zakup istog, takođe je odbijen kao neosnovan iz razloga zbog kojih je neosnovan i dio tužbenog zahtjeva za predaju u posjed spornog stana kao i zbog toga što za to nema osnova u članu 210. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list SFRJ“ broj 29/78, 39/85, 45/89, 57/89 i „Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 17/93, 3/96, 39/03 i 74/04) jer nikakva imovina tužilaca nije prešla u imovinu tužene i tužena je kao vlasnik tog stana imala pravo da ga koristi, a tužioci nisu ni imali pravo da njen stan izdaju u zakup trećim licima. Kako je utvrđeno da je tužena-protivtužilja na osnovu pismeno zaključenog kupoprodajnog ugovora kao kupac sa jednim od suinvestitora koji je sagradio predmetnu stambenu zgradu, kao prodavcem, te održajem u skladu sa odredbom člana 58. stav 1. ZSP-a, stekla pravo svojine na spornom stanu, to je u cjelosti usvojen njen protivtužbeni zahtjev.

Odlučujući o žalbi tužitelja izjavljenoj protiv prvostepene presude drugostepeni sud je prihvatio činjenično utvrđenje i pravno shvatanje prvostepenog suda, te je žalbu odbio a prvostepenu presudu potvrdio.

Odluke nižestepenih sudova su na zakonu zasnovane.

Prije svega, valja naglasiti da oba nižestepena suda pri donošenju odluka pogrešno primjenjuju odredbe Zakona o stvarnim pravima („Sl. glasnik RS“ 124/08 – 60/15, u daljem tekstu: ZSP).

Odredbom člana 344. stav 2. ZSP propisano je da, na sticanje, promjenu, pravno dejstvo i prestanak stvarnih prava do stupanja na snagu ovog zakona, primjenjuju se propisi koji su važili u trenutku sticanja, promjene i prestanka prava i

njihovih pravnih dejstava, a odredbom stava 3. istog člana da, na rokove za sticanje i prestanak stvarnih prava koji su počeli teći prije stupanja na snagu ovog zakona primjenjuju se odredbe do tada važećih propisa.

Prema odredbi izmijenjenog člana 357. ZSP taj zakon je stupio na snagu 04. 01.2009. godine, a počeo se primjenjivati od 01.01.2010. godine

Prema stanju predmeta, odnosna pravna situacija o kojoj se odlučuje u ovoj parnici nastala je u periodu od 2002. godine (zaključenje ugovora o zajedničkoj izgradnji stambeno – poslovnog prostora između tužitelja, M. Đ. i R. V.) do 2005. godine (stupanje u posjed predmetnog stana od strane tužene), što u konačnom znači da se na tu situaciju imaju primijeniti odredbe Zakona o osnovnim svojinsko-pravnim odnosima (“Službeni glasnik SFRJ “ br. 6/80 i 36/90-u daljem tekstu: ZOSPO), koji je bio na snazi do stupanja ZSP.

Međutim, iako ovakav propust sudova predstavlja pogrešnu primjenu materijalnog prava, zbog identičnosti relevantnih odredbi ZSP i ZOSPO, takav propust nije od uticaja na konačnu odluku ovog suda.

Pravilno su sudovi odlučili kad su udovoljili protivtužbenom zahtjevu tužene, nalazeći da je tužena bila savjestan i zakonit posjednik predmetnog stana u periodu dužem od 10 godina.

Odredbom člana 28. stav 2. ZOSPO propisano je da savjestan i zakonit posjednik nepokretne stvari na koju drugi ima pravo svojine, stiče pravo svojine na tu stvar održajem protekom 10 godina.

Iz navedene odredbe proizlazi da je uslov za sticanje prava svojine na nepokretnoj stvari pored savjesnosti i zakonitosti posjeda, neprekidan posjed u trajanju od 10 godina.

Odredbom člana 72. ZOSPO propisano je da je posjed zakonit ako se zasniva na punovažnom pravnom osnovu koji je potreban za sticanje prava svojine i ako nije pribavljen silom, prevarom ili zloupotrebom povjerenja.

Posjed je savjestan ako posjednik ne zna ili ne može znati da stvar koju drži nije njegova.

Savjesnost posjednika se pretpostavlja.

U konkretnoj situaciji, tokom postupka nije bilo sporno da tužena u posjed predmetnog stana nije stupila silom, prevarom ili zloupotrebom povjerenja, te da je u posjedu stana duže od 10 godina ali je sporna savjesnost i zakonitost tog posjeda.

Pravilna je tvrdnja tužene isticana tokom postupka i u odgovoru na reviziju da je njen posjed predmetnog stana bio zakonit. Nedvojbeno je utvrđeno da je tužena u posjed predmetnog stana stupila temeljem pismenog kupoprodajnog ugovora koji je zaključila sa društvom DOO B. iz B. koje je bilo izvođač radova na izgradnji zgrade u kojoj se nalazi predmetni stan, da je pregovore o kupovini stana tužena obavila sa osnivačem i zakonskim zastupnikom Društva B., R. V., pri čemu za odluku u ovoj

parnici nije od značaja ko je u ime Društva B. potpisao ugovor. Prema izvedenim dokazima, ugovor je pismen i nije sporno da je u cjelosti izvršen isplatom kupoprodajne cijene stana DOO B. i predajom stana u posjed tuženoj, što u konačnom znači da taj ugovor ispunjava uslove za pravno dejstvo propisane odredbom člana 9. stav 4. Zakona o prometu nepokretnosti („Sl. list SR BiH 36/78 i 29/80), bez obzira što potpisi na ugovoru nisu ovjereni na način propisan zakonom.

Dakle, u konkretnoj situaciji savjesnost tužene se proteže i na zaključenje ugovora o kupovini predmetnog stana jer je opravdano smatrala da kupuje stan od vlasnika koji je bio graditelj, a tim prije što taj stan u vrijeme zaključenja ugovora nije bio dovršen i knjižen kao etažna svojina bilo kog pravnog subjekta, pa ni tužitelja.

Neosnovano je insistiranje revidenata na perfektnosti pravnog posla na osnovu kog tužena drži predmetni stan u posjedu. Naime, odredbom člana 72. stav 1. ZOSPO za zakonitost posjeda propisana je punovažnost pravnog osnova potrebnog za sticanje prava svojine. U ovoj situaciji, pismeni ugovor zaključen između tužene i DOO B. nije raskinut, poništen ili utvrđen ništavim, što znači da pravno egzistira, a kupoprodajni ugovor predstavlja podoban pravni osnov za upis prava svojine u javne evidencije i sticanje prava svojine na nepokretnosti u smislu odredbe člana 33. ZOSPO, što tuženu čini zakonitim posjednikom, kako to pravilno nalaze nižestepeni sudovi.

Uostalom, kad bi pretpostavka da odredba člana 28. stav 2. i odredba člana 72. ZOSPO za zakonitost posjeda zahtijevaju perfektnost pravnog osnova posjeda, propisivanje održaja kao načina sticanja prava svojine na nepokretnostima koje se nalaze u zakonitom posjedu bilo bi suvišno.

Takođe, bez ikakvog značaja je insistiranje revidenata na činjenici da predmetni ugovor o kupoprodaji stana u ime DOO B. nije potpisalo ovlašteno lice, budući da takav prigovor mogu isticati samo ugovorne strane u eventualnom sporu o pravnoj valjanosti tog ugovora.

Nadalje, među strankama nije bilo ni sporno tokom ovog postupka da je tužena predmetni stan držala u posjedu duže od 10 godina. Naime, prema njenoj izjavi datoj pri saslušanju, koja je identična sa izjavama saslušanih svjedoka koji su takođe stupili u posjed stanova u istoj zgradi, u isto vrijeme, tužena drži u posjedu stan od aprila ili maja 2005. godine, a tužba u ovoj parnici podnesena je 05. 06.2015. godine, što znači da je neprekidan posjed tužene trajao duže od deset godina.

Ovakvu situaciju ne može promijeniti ni prigovor revidenata da je došlo do prekida roka potrebnog za sticanje prava svojine održajem, podnošenjem tužbe Osnovnom sudu u Bijeljini sa istim zahtjevom u predmetu 80 0 P 028256 11 P dana 27.01.2011. godine.

Naime, ta parnica je okončana rješenjem 80 0 P 028256 13 P 2 od 29.8.2014. godine kojim je utvrđeno da je tužba u toj pravnoj stvari povučena i kao da nije bila ni podnesena. Ovo rješenje je postalo pravosnažno donošenjem rješenja Okružnog suda u Bijeljini 80 0 P 028256 15 Gž 2 od 20.4.2015. godine kojim je odbijena žalba na prvostepeno rješenje i to rješenje potvrđeno.

Odredbom člana 30. stav 3. ZOSPO propisano je da se na prekid, odnosno zastoj održaja shodno primjenjuju odredbe o prekidu, odnosno zastaju zastarijivosti potraživanja, što upućuje na primjenu Zakona o obligacionim odnosima ("Službeni list SFRJ" br. 29/78, 39/85 i 57/89, te "Službeni glasnik Republike Srpske" broj 17/93, 3/96, 39/03 i 74/04 – u daljem tekstu: ZOO).

Odredbom člana 388. navedenog zakona propisano je da se zastarijevanje prekida podizanjem tužbe ..., a odredbom člana 389. stav 1. istog zakona, da prekid zastarijevanja izvršen podizanjem tužbe ... se smatra da nije nastupio ako povjerilac odustane od tužbe ili radnje koju je preduzeo.

Dakle, pogrešno revidenti smatraju da je tužena postala nesavjestan posjednik predmetnog stana podizanjem tužbe u predmetu 80 0 P 028256 11 P. Zakonska pretpostavka, prema citiranim odredbama ZOO, u slučaju povlačenja tužbe, je da tužba nije ni podnesena. U takvoj situaciji, ovaj sud nalazi da je podnošenjem tužbe, odnosno prijemom tužbe na odgovor, tužena samo saznala za mogućnost da predmetni stan nije njen, a koja mogućnost je otpala pravosnažnošću rješenja o povlačenju tužbe, zbog čega vrijeme potrebno za održaj iz odredbe člana 28. stav 2. ZOSPO nije prekinut, tim prije jer je nesporno da tužiteljica ni na koji drugi način nije ometana u mirnom posjedu predmetnog stana od strane tužitelja ili trećih lica.

Prema svemu navedenom, ovaj sud nalazi da su pravilno odlučili nižestepeni sudovi kad su udovoljili protivtužbenom zahtjevu za sticanje prava svojine tužene na predmetnom stanu održajem. Iz svih izvedenih dokaza proizlazi da je tužena bila savjestan i zakonit posjednik stana u periodu dužem od 10 godina, čime su ispunjeni uslovi za sticanje njenog (vanknjižnog) prava svojine na predmetnom stanu. Trenutkom ispunjenja uslova za sticanje prava svojine tužene, prestalo je pravo svojine (ako je uopšte postojalo) tužitelja ili trećih lica na istom stanu, zbog čega nisu ispunjeni uslovi propisani odredbom člana 37. ZOSPO, za povrat individualno određene stvari, a zbog čega se dalje obrazlaganje odluke sudova o tužbenom zahtjevu tužitelja ukazuje suvišnim.

Prema navedenom, pobijana presuda nema nedostataka na koje se ukazuje revizijom, niti onih na koje sud pazi po službenoj dužnosti, pa je o reviziji tužitelja odlučeno kao u izreci temeljem odredbe člana 248. Zakona o parničnom postupku ("Službeni glasnik RS" br. 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13 -u daljem tekstu: ZPP).

Odluka o troškovima postupka je utemeljena na odredbi člana 387. stav 1. ZPP. Odbijen je zahtjev tužene za naknadu troškova odgovora na reviziju, budući da prema ocjeni ovog suda, podnošenje odgovora nije bilo neophodno za uspjeh tužene u revizijskom postupku.

Predsjednik vijeća
Biljana Tomić

Za tačnost otpavka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podrašćić